

не могат да чакатъ никога нѣщо важно и добро за себе си отъ Австрия, Франция, Германия, Англия, а само отъ братска Русия. Тя прибира български изселници, настанява ги въ земята си и се грижи за тѣхъ. Австрия се бои отъ стремежа на славянитѣ къмъ братство и единение. Това било, споредъ нѣкои тѣхни учени, *пан-славизмъ*, нѣщо като чудовище, което щѣло да глѣтне всички други народи.

Славянството има неприсушими източници за наука и мъдростъ, за художество и техника. Бждещето е негово. Безъ съдействието на Русия българитѣ мъжно ще добиятъ своето освобождение, но и безъ България никой отъ балканскитѣ народи не ще постигне своето предназначение.

Като спомня, какъ Русия въ миналитѣ си войни противъ Турция е влияла да се събужда и възражда българския народъ, духовно задържанъ по-рано здраво въ ржцетѣ на фанариотитѣ, д-ръ Селимински продължава: „Русия не се грижи само за себе си, но и на дѣло помага на славянскитѣ си братя сърби и българи чрезъ църковни и други книги, учители, парични помощи и т. н. Рускитѣ дейци и учени работятъ, събиратъ и издаватъ съ помощъ отъ голѣми славянофилски дружества — старобългарски документи, хрисовули, ликоветѣ на български царе, народния гербъ (лъвъ), синодикътъ на царъ Борила. Всичко това живо буди духа на цѣлъ български народъ. Нека всѣки нашенецъ побърза да си купи тѣзи свещени знаци отъ нѣкогашното величие и слава на нашитѣ прадѣди. Българитѣ вече не криятъ името и рода си, защото не се срамуватъ отъ миналото си“. Д-ръ Селимински споменува за пжтуването изъ Турция на Викторъ Григоровичъ презъ 1845 г. и други учени, които откриватъ важни грамоти и хрисовули, а най-много той се хвали и гордѣе, че много българчета вече пълнятъ рускитѣ учебни заведения . . . „Така невежествениятъ български народъ скоро ще има свой писменъ езикъ и свои народни класни и срѣдни училища, образовани свещеници, владици, писатели, вестници, ученолюбиви дружества, печатници . . . Днесъ вече нашитѣ образовани люде знаятъ отъ историята, че руситѣ, поляцитѣ, чехитѣ, моравцитѣ,